

Sygn. akt I C 94/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Marek Jałowiecki – Paruch**

Protokolant : **Agata Bober**

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2015 r. w Brzesku

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. D.**

przeciwko pozwanym **W. D., Z. D. (1)**

o uznanie czynność prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powódki E. D. umowę

darowizny zawartą w dniu 29 marca 2008r przed notariuszem A. R. repertorium A numer (...) pomiędzy J. D. (1), a W. D. i Z. D. (1), na podstawie której W. D. i Z. D. (1) nabyli współwłasność działki ewidencyjnej nr (...) w L. objętej Kw (...) --- celem ochrony wierzytelności przysługującej powódce E. D. na podstawie wyroków z dnia 26 marca 2014r sygn. akt IC 344/13 Sądu Rejonowego w Brzesku i z 9 października 2014r sygn. akt ICa 255/14 Sądu Okręgowego w Tarnowie;

II. zasądza od pozwanych W. D. i Z. D. (1)

solidarnie na rzecz adwokat K. W. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu;

III. nakazuje pobrać od pozwanych W. D. i Z.

D. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Brzesku kwotę 1.400,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu do której powódka była zwolniona. **Sędzia**

SR Marek Jałowiecki- Paruch

Sek.

I/odnotować wyrok

II/kal.3 tygodnie

B. dnia 12.08.2015r.

Sygn. akt I C 94/13

UZASADNIENIE WYROKU

Z DNIA 12 SIERPNI 2015R.

Powódka E. D. wniosła skargę pauliańską przeciwko pozwanym W. i Z. D. (1). Powódka domagał się uznania za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny nieruchomości położonej w L. składającej się z dz. ew. nr 778/2 o pow. 0,1690 ha zabudowanej domem mieszkalnym objętej KW nr (...) zawartej dnia 29 marca 2008r. przed Notariuszem A. R. w Kancelarii Notarialnej w K. rep. nr (...), na podstawie której J. D. (1) darował swoim rodzicom – pozwanym W. D. i Z. D. (1) wymienioną nieruchomość z pokrzywdzeniem powódki, której przysługuje wobec J. D. (1) roszczenia o zapłatę kwoty 28 000 zł z umowy pożyczki zawartej dnia 14 lutego 2006 r.

W uzasadnieniu pozwu powódka wyjaśniła, że J. D. (1) jest jej byłym mężem. Podniosła, że przed zawarciem związku małżeńskiego mieszkała w Ł., gdzie prowadziła własną kwaciarnię oraz posiadała mieszkanie własnościowe. Po zawarciu związku małżeńskiego, J. D. (1) zaproponował powódce, aby przeprowadzili się do L., gdzie posiadał własny dom. Powódka sprzedała kwaciarnię i mieszkanie, a następnie przeniosła się do domu J. D. (1) do L.. Po zawarciu związku małżeńskiego w dniu 14 lutego 2006 r powódka pożyczyła J. D. (1) kwotę 28 000 zł, na którą to okoliczność sporządzono umowę na piśmie. J. D. (1) zaczął nadużywać alkoholu, znęcać się nad powódką, okazało się, że ma długi. Ponadto J. D. (1) oszukiwał powódkę w kwestiach swojego zatrudnienia, po przeprowadzce do L. nie podjął pracy, był na utrzymaniu żony, która posiadała środki finansowe ze sprzedaży mieszkania. W dniu 29 marca 2008r. J. D. (1) przeniósł w drodze darowizny na rzecz swoich rodziców - pozwanych nieruchomość w L.. Z wypowiedzi pozwanych i J. D. (1) powódka wywnioskowała, że celem zawarcia umowy było uchronienie nieruchomości przed ewentualnym zajęciem przez komornika na poczet długów. Po rozwodzie powódki z J. D. (1), pozwani wszczęli przeciwko powódce sprawę o eksmisję z domu z L., zaś sam J. D. (1) uchyla się od zwrotu zaciągniętej pożyczki.

Powódka podniosła, że umowa darowizny nieruchomości w L. została zawarta z jej pokrzywdzeniem, jako wierzyciela. Dokonując tej darowizny J. D. (1) stał się niewypłacalny, albowiem nieruchomość w L. stanowiła jedyny składnik majątku, z którego mogła być prowadzona egzekucja. W chwili dokonywania umowy darowizny J. D. (1) pozostawał bez pracy, nie miał żadnych oszczędności. Te okoliczności od samego początku były wiadome nabywcom nieruchomości rodzicom J. D. (1), czyli pozwanym.

W odpowiedzi na pozew, pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Pozwani zarzucili, że umowa pożyczki z dnia 14 lutego 2006 r została sfalszowana przez powódkę i powódka nie jest wierzycielką ich syna J. D. (1). Nadto pozwani podnieśli, że ich syn J. D. (1) nigdy nie był niewypłacalny, a powódka nigdy nie wspierała finansowo ich syna. Wręcz przeciwnie to J. D. (1) utrzymywał powódkę i jej syna. Syn pozwanych od 2008r. zatrudniony był Wytwórni (...) w G., a następnie do 2010r. zatrudniony był w (...) Wytwórni (...) w B., Jego miesięczne dochody kształtowały się wówczas w granicach 2 000 - 2 300zł. Powódka przez cały okres trwania małżeństwa nie pracowała zarobkowo. Jeszcze przed nawiązaniem znajomości z J. D. (1) znajdowała się w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Pieniądze uzyskane ze sprzedaży kwaciarni powódka przeznaczyła na spłatę swoich zobowiązań, a nie jak twierdzi na bieżące utrzymanie rodziny w tym jej bezrobotnego męża. Jedynym powodem przekazania nieruchomości nr 778/2 w L. było zachowanie powódki wobec rodziców J. D. (1), która wyganiała ich z tej nieruchomości, obrzucała wyzwiskami, wyprzedawała ich własność, rzeczy osobiste znajdujące się w domu. Pozwani chcieli jak najszybciej eksmitować powódkę z tego domu i odzyskać miejsce, w którym spędzali wakacje i odpoczywali. Według pozwanych dokonana darowizna nie skutkowałą powstaniem niewypłacalności J. D. (1).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Okolicznościami bezspornymi w niniejszej sprawie jest to, iż w dniu 15.10.2005 r. powódka E. D. i syn pozwanych J. D. (1) zawarli związek małżeński. Małżeństwo to zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 22.12.2009 r. sygn. akt I C 363/09. Po zawarciu małżeństwa powódka sprzedała kwaciarnię oraz mieszkanie, które posiadała w Ł. i przeprowadziła się ze swoimi dziećmi do domu męża położonego w L. na dz. ew. 778/2 dla, której Sąd Rejonowy w Brzesku prowadzi KW o nr (...). W. i Z. D. (2) dwukrotnie wytaczali przeciwko

powódce pozew o eksmisję z zajmowanego przez nią domu położonego w L. na dz. ew. 778/2, którego właścicielami są pozwani. Pierwsza sprawa zakończyła się oddaleniem powództwa, natomiast w drugiej sprawie strony zawarły ugodę, w wyniku której powódka opuściła wraz s synem zajmowany dom.

Dodatkowo Sąd ustalił, że po zawarciu związku małżeńskiego z powódką J. D. (1) początkowo nie pracował zawodowo. Korzystał z pomocy finansowej swoich rodziców. W okresie od dnia 5.05.2008 r. do dnia 20.08.2011 r. zatrudniony był jako szlifierz w (...) Sp. z o.o. w B., jego miesięczny dochód brutto wynosił 1 950 zł. Syn pozwanych zalegał z płatnościami, wszczęta została wobec niego egzekucja komornicza.

Dowód: zajęcie wynagrodzenia za pracę z dnia 29.08.2008r. k. 11, zawiadomienie o przekazaniu wierzytelności z dnia 6.05.2009r. k. 12, zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego z dnia 18.05.2009r. k. 13, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 5.06.2009r. k. 14, zaświadczenie o zatrudnieniu k. 133,

Wyrokiem z dnia 09.10.2014r Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił wyrok tutejszego Sądu z dnia 26.03.2014r. sygn. akt I C 344/13 i zasądził od J. D. (1) na rzecz E. D. kwotę 28 000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28.02.2013r. do dnia zapłaty.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 09.10.2014r. sygn. akt I Ca 255/14 zmieniający wyrok tutejszego Sądu z dnia 26.03.2014r. sygn. akt I C 344/13 k. 102-103

Umową darowizny z 29.03.2008r. Rep A nr (...) sporządzoną przed notariuszem A. R. J. D. (1) darował nieruchomość położoną w L. swoim rodzicom W. i Z. D. (1)

Dowód: umowa darowizny z 29.03.2008r Rep. A nr (...) k. 35-36 akt KW (...), odpis z księgi wieczystej (...) k. 16-19

Pomimo wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie sygn. akt. I Ca 255/14 z dnia 09.10.2014r. zmieniającego wyrok tutejszego Sądu (z dnia 26.03.2014r. sygn. akt I C 344/13) J. D. (2) nie zwrócił powódce zaciągniętego zobowiązania. Pozostaje bez pracy. Oprócz nieruchomości położonej w L. nie posiadał innego majątku, z którego roszczenie powódki mogłoby zostać zaspokojone. Umową darowizny z 29.03.2008r. J. D. (2) wyzbył się jedynego składnika majątku jaki posiadał

Dowód: zeznania świadka J. D. (1) k. 124, zeznania pozwanej W. D. k. 125, zeznania pozwanego Z. D. (1) k. 125

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie przywołanych wyżej dokumentów oraz zeznań świadka i stron.

Sąd dał wiarę przywołanym wyżej dokumentom, bowiem nie budziły one wątpliwości co do autentyczności. Dokumenty sporządzone przez sądy (wyrok Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 4.12.2008r. sygn. akt V K 242/08, wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 09.10.2014r. sygn. akt I Ca 255/14 zmieniający wyrok tutejszego Sądu z dnia 26.03.2014r. sygn. akt I C 344/13, wyrok Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 19.05.2009r. sygn. akt I C 147/08, wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie sygn. akt I Ca 239/09 z dnia 22.10.2009r., ugoda oraz postanowienie z 7 marca 2013r. sygn. akt I C 304/12, odpis z księgi wieczystej) przez organ egzekucyjny (zajęcie wynagrodzenia za pracę z dnia 29.08.2008r., zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego z dnia 18.05.2009r.) oraz akt notarialny (umowa darowizny z 29.03.2008r Rep. A nr(...)) mają status dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 kpc i stanowią dowód tego, co zostało w nich stwierdzone. Pozostałe dokumenty, w tym związane o umową pożyczki z dnia 14.02.2006r., nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia obecnej sprawy, gdyż ta kwestia została rozstrzygnięta przez Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 09.10.2014r. sygn. akt I Ca 255/14, który zasądził od J. D. (1) na rzecz powódki żadaną kwotę.

Zeznania świadka J. D. (1) Sąd uznał za wiarygodne, w części, w której przyznał, iż nieruchomości położona w L. stanowiła jedyny jego majątek, oraz w części, w której potwierdził, iż w momencie dokonywania darowizny posiadał inne długi. W pozostałym zakresie zeznania świadka dotyczące tego, iż nie posiada długu wobec pozwanej oraz tego, iż wyzbycie się nieruchomości w drodze darowizny nie służyło uniemożliwieniu powódce dochodzenia jej roszczeń są sprzeczne z zebraniem materiałem dowodowym, dlatego Sąd odmówił im wiary.

Zeznaniom powódki E. D. jako logicznym, rzeczowym i przekonującym Sąd dał wiarę w całości, bowiem brak było podstaw aby je kwestionować, ponadto znajdują one swoje potwierdzenie w innych dowodach.

Zeznaniom pozwanych W. i Z. D. (1) Sąd dał wiarę w części, w której przyznali, iż dokonując umowy darowizny syn wyzbył się jedynego składnika majątku jaki posiadał. Natomiast w części, w której kwestionowali oni, iż dokonując umowy darowizny J. D. (1) chciał utrudnić wierzycielom dochodzenie roszczeń z majątku ich syna Sąd odmówił wiary, ponieważ pozwani wiedzieli w jak trudnej sytuacji finansowej znajduje się ich syn, który nie pracuje i nie posiada żadnych oszczędności.

Pozostały materiał dowodowy Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego pominął jako nieistotny do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd pominął zeznania J. J., ponieważ w ocenie Sądu nie mają one w niniejszej sprawie żadnego znaczenia. Opisują jedynie związek świadka z powódką w latach 2003-2006, który pozostaje bez związku z niniejszą sprawą.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej zgłoszony na rozprawie w dniu 12.08.2015r. o przesłuchanie jako świadka H. P.- sędziego w stanie spoczynku, której stan zdrowia według pozwanych pozwalał dopiero wówczas na przesłuchanie w charakterze świadka. Zgodnie z art. 217 § 2 i 3 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nic nie stało na przeszkodzie aby taki wniosek dowodowy został zgłoszony wcześniej. Postępowanie w niniejszej sprawie trwało ponad dwa lata między czasie Sąd czekał na przesłuchanie w Sądzie w Łodzi J. J., dlatego nie było również przeszkód aby przesłuchać w charakterze świadka w Sądzie w Krakowie H. P.. Strona pozwana nie udowodniła ani nawet nie uprawdopodobniła, że przez okres dwóch lat stan zdrowia H. P. uniemożliwiał jej przesłuchanie i dopiero teraz jest ona w stanie zeznawać. Ponadto przesłuchanie to nie wniosłoby nic nowego do sprawy, dlatego należy przyjąć, iż dowód ten jest spóźniony i zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się uznania za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny z dnia 29.03.2008r. (rep. A (...)), ponieważ została zawarta z pokrzywdzeniem powódki, której przysługuje przeciwko J. D. (1) wierzytelność w wysokości 28 000zł. wynikająca z umowy pożyczki z dnia 14.02.2006r stwierdzona orzeczeniem sądowym.

Zgodnie z treścią art. 527 § 1 k.c. gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. § 2. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Skarga pauliańska jest instytucją prawną, która w pewnych wypadkach zapewnia wierzycielowi ochronę przed niełojalnym zachowaniem dłużnika. Częstym sposobem na unikanie przez dłużników zapłaty zobowiązań jest wyzbywanie się majątku. Konstrukcja ochrony pauliańskiej oparta jest na instytucji względnej bezskuteczności

czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 r., II CKN 1336/00, LEX nr 55083). Ochrona ta polega na możliwości zaskarżenia przez wierzyciela krzywdzącej go czynności prawnej celem uznania tej czynności za bezskuteczną względem niego. W razie uwzględnienia tego żądania przez sąd wierzyciel uzyskuje możliwość dochodzenia zaspokojenia od osoby trzeciej, będącej stroną czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec skarżącego, z ograniczeniem do przedmiotów majątkowych, które wskutek zaskarżonej czynności wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły (B. Łubkowski (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 1244; Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, s. 444 i n.; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, s. 29 i n.; W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 905 i n.).

Na podstawie przywołanego przepisu można wyróżnić następujące przesłanki warunkujące możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika; 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż wszystkie wymienione wyżej przesłanki skargi pauliańskiej zostały spełnione.

Powódka pożyczyła J. D. (1) w dniu 14.02.2006r. kwotę 28 000 zł. Na okoliczność tą spisana została umowa pożyczki. Ponieważ sytuacja finansowa J. D. (1) przedstawiała się coraz gorzej E. D. wniosła sprawę do Sądu domagając się zwrotu pożyczonej kwoty. Wyrokiem z dnia 09.10.2014r. sygn. akt I Ca 255/14 Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił orzeczenie tutejszego Sądu i zasądził od J. D. (1) na rzecz powódki kwotę 28 000zł wraz z ustawowymi odsetkami. Zgodnie z powyższym istnieje zatem wierzytelność przysługująca powódce w stosunku do J. D. (1).

Dnia 29.03.2008r, - a więc już po zawarciu przedstawionej wyżej umowy pożyczki - J. D. (1) umową darowizny Rep A nr (...) darował swoim rodzicom W. oraz Z. D. (1) jedyny składnik majątku jaki posiadał czyli nieruchomości składającą się z zabudowanej działki ewidencyjnej (...) położonej w L.. J. D. (1) będący dłużnikiem E. D. dokonał zatem czynności prawnej w postaci umowy darowizny nieruchomości na rzecz swoich rodziców.

W skutek zawartej umowy darowizny J. D. (1) wyzbył się jedynego składnika majątku jaki posiadał, w chwili darowania rodzicom nieruchomości nie miał pracy i nie dysponował żadnymi oszczędnościami. Posiadał natomiast długi, ponadto została wobec niego wszczęta egzekucja komornicza. Dokonana darowizna pogłębiła jeszcze bardziej stan jego niewypłacalności. Dlatego można z całą pewnością stwierdzić, iż wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika pokrzywdzony został wierzyciel.

Nie można również przyjąć, iż J. D. (2) nie miał świadomości pokrzywdzenia wierzycieli. Dla skuteczności skargi pauliańskiej nie jest konieczne, by w zamiarze dłużnika leżało pokrzywdzenie wierzycieli ani też by zamiar ten skierowany był przeciwko określonemu wierzycielowi. Wystarczy, że dłużnik ma świadomość pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość taka istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa wyjdą z jego majątku i że z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie (A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 948; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1259). Do przyjęcia, że dłużnik dokonywał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wystarczy, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2005 r., I ACa 1764/04, OSA 2006, z. 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2010 r., V ACa 27/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 sierpnia 2012 r., I ACa 816/11, LEX nr 1216401). Nie jest przy tym konieczne, aby świadomość pokrzywdzenia dotyczyła konkretnego wierzyciela, w szczególności tego, który wystąpił ze skargą pauliańską. Wystarczy świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować pokrzywdzenie ogółu jego wierzycieli (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; L. Stecki (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. I, 1989, s. 537; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 214). Biorąc pod uwagę fakt iż w lutym 2006r.

J. D. (1) zawarł umowę pożyczki, a w marcu 2008r. przekazał rodzicom jedyny składnik majątku jaki posiadał zdawał sobie sprawę, iż jest niewypłacalny i E. D. nie będzie miała z czego dochodzić zwrotu udzielonej pożyczki. Ponadto J. D. (1) miał inne długi i prowadzona była w stosunku do niego egzekucja komornicza - co z resztą potwierdził podczas rozprawy w dniu 11.02.2015r. Przekazując nieruchomości położoną w L. swoim rodzicom, „chronił” ją przed swoimi wierzycielami.

W wyniku zawartej umowy darowizny osoby trzecie, którymi są rodzice J. Z. oraz W. D. uzyskali korzyść majątkową w postaci prawa własności nieruchomości składającej się z zabudowanej działki ewidencyjnej nr (...) położonej w L..

Zgodnie z § 3. art. 527 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W niniejszym stanie faktycznym osobami trzecimi, które uzyskały korzyść majątkową są osoby będące w bliskim z nim stosunku (rodzice dłużnika). Zgodnie zatem z domniemaniem prawnym wynikającym z przywołanego wyżej artykułu przyjąć należy, że osoby te wiedziały, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Opisane wyżej domniemanie może być wzruszone przez dowód przeciwny, osoba trzecia musiałaby udowodnić, że mimo bliskiej relacji z dłużnikiem nie wiedziała o zamiarze dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli i nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mogła się o tym dowiedzieć (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 1995 r., I ACr 967/95, Wokanda 1996, nr 10, poz. 46). W przedmiotowej sprawie W. i Z. D. (2) nie przedstawili żadnych dowodów, które wskazywałyby, że nie wiedzieli o zobowiązaniach syna wobec E. D. oraz o innych zadłużeniach syna. Wręcz przeciwnie z zebranego materiału dowodowego wynika, iż wiedzieli, że syn jest zadłużony i prowadzone jest wobec niego postępowanie egzekucyjne. Świadczyć o tym może między innymi pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa Śródmieście, w którym to piśmie jako adres zamieszkania J. D. (1) podany jest adres w K., pod którym mieszkają jego rodzice, dlatego też korespondencja komornicza przychodziła na adres pozwanych i wiedzieli oni o długach syna. Pozwana W. D. przyznała na rozprawie w dniu 11.02.2015r., że był u niej w domu Komornik i pytał o syna. Ponadto powódka podała, iż w 2007r. poinformowała pozwanych, że pożyczyła ich synowi pieniądze. Zatem pozwani zdawali sobie sprawę, że J. D. (1) jest zadłużony u powódki i innych wierzycieli.

Trzeba jeszcze zwrócić uwagę na treść art. 528 kc. Pozwani uzyskali korzyść majątkową bezpłatnie, bo w drodze darowizny. Powódka może domagać się uznania czynności za bezskuteczną nawet wówczas gdyby pozwani nie wiedzieli i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogli się dowiedzieć o długach ich syna i o tym że celem tej umowy darowizny jest uniemożliwienie powódce dochodzenia zasądzonej prawomocnym wyrokiem kwoty 28.000,00 zł.

Należy zwrócić uwagę, iż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie ujawniło spór istniejący między powódką, a pozwanymi i ich synem. Spór ten stanowi jednak jedynie tło dla niniejszej sprawy. Bez znaczenia dla sprawy jest również zarzut podnoszony przez pozwanych dotyczący tego, iż E. D. jest kobietą, która w zawieranych w związkach szukała jedynie korzyści majątkowych (udowodnieniu tego miał służyć artykuł o kobiecie pijawce czy przesłuchanie J. J.). Kwestia ta w ocenie Sądu nie ma większego znaczenia dla rozpatrywanej sprawy. Istotne natomiast jest to, że zostały spełnione przesłanki określone w art. 527 i art. 528 k.c. i skarga pauliańska zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji na mocy powołanych przepisów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., obciążając pozwanych jako przegrywających sprawę kosztami procesu. Ponieważ postanowieniem z dnia 6.03.2013r. powódka została zwolniona z kosztów sądowych oraz ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu, pozwani zostali zobowiązani solidarnie do zapłaty kwoty 1 400 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Brzesku. Kwota ta stanowi 5% wartości przedmiotu sporu, czyli 28 000 zł jakie J. D. (1) zobowiązany został Wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 09.10.2014r. sygn. akt I Ca 255/14 zwrócić powódce. Pozwani zostali solidarnie obciążeni także kosztami wynagrodzenia pełnomocnika powódki w wysokości 2 952zł. Wysokość

wynagrodzenia przyznanego adwokatowi powódki została wyliczona w oparciu o § 6 oraz § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Zgodnie z przywołanym rozporządzeniem przy wartości przedmiotu sprawy w wysokości 28 000zł, adwokatowi należy się wynagrodzenie wysokości 2 400zł co po doliczeniu 23 % podatku vat daje kwotę 2 952zł.

SSR Marek Jałowiecki- Paruch

S/

- odnotować uzasadnienie,

- odpis wraz z odpisem wyroku z 12.08.2015r. doręczyć pełnomocnikowi pozwanych adw. J. B.,

- kal. 2 tygodnie

B., dnia 26.08.2015r.